

תשובות מהיות על לבטי החיים בשיח מרתך עם
מורינו הרה"צ רבי אפרים קעניג שליט"א.

לקיים מוקדם, זמן קריאת שמע טל המנ"א

שאפשר לסמוך עליהם שידעו איך היהודים יראי
שמות צריכים להיראות.

והנה, למה זה כאילו קשר דוקא לברסלב - אני
לא יודע להגיד, לכאהר המציאות בעולם קשר את
זה לברסלב, כי ביחס להתחנות העולם בעניין זה,
ובברסלב עדין מקריםים על זה - אז מיליא זה כאילו
קשרו לברסלב. אבל לאmittoo של דבר - זה יסוד
היסודות של האדם, להתחיל את היום בהתגברות
כארוי, ואז כל היום מתנהל ברוח זה. ולא שהוא
קס בעצצתים, והולך לישון בעצצתים על סמך
שהוא יודע לקום מוקדם, ומתי שייקום וכוכי, וחבל.

ובפועל אפשר למדוד על האדם את יראת השמים
שלו - לפי השליטה שיש לו בעניין הקימה בבורקער,
ואם הוא אכן יכול לפעול אצליו לקום מתי שהוא
רווצה - לפי מה שהחלה מחייבת אותו ומזכה אותו
לקום; אם הוא שולט בזוה - הנה אם זה בחור, הנה אם
זה אברך או מבוגר - אזי בוודאי אפשר לצלת
איתו צעד אחר צעד לקדם ולגדל אותו בעבודת ה'.
עוד ועוד, והוא מסוגל לזה, הוא מסוגל להתקדם.
אבל כשאין לו שליטה על זה - אזי המדרד שלו
מאוד נמוך בעניין של התגברות וההתמדה בכלל
בעבודת ה' ובקיים רצון ה'.

ובאופן כללי, ההנחה של אנשי שלומינו בעניין
זה הייתה יתרה מכך; לא די שלא היה מושג לקום
אחרי הזמן, אלא אפילו קודם לכן - האדם מתי
שהוא היה מתעורר - תיכף הוא היה קם! ואם הוא
מרגיש אחר כך עיפופות, אזי את הכמה שעוטה האלו
שהוא רצה להמשיך לישון - הוא יכול גם להשלים
גם אחר כך - تحت לגוף את מה שלכאורה מגיע לו,
בשביל שלא יבגד בו. אבל זה היה זמן הקימה עצל
אנשי שלומינו: תיכף כשתעורריהם - מיד קמים, ואז
מתחלים את היום. וזה אמרו להיות הגישה, שהכל
קשר לעבודת ה', הכל משועבד לזה - גם השינה
שלנו, וגם האוכל שלנו - הכל משועבד לעבודת ה'!

בקשות הקבשין וההיל להווקת התפללה המשתקמת בברת
הכנסת של הצדיק, חוץ אלט כמה שאלות בעניין זה.
רכישת את השאלות, וועלט עטס לטעמי הרב שליט"א,
אשר השיב במקץ לשעתה בהשבר רחוב ומווודה. בילל
תשובהו הרהבה בעניין, הבהיר להלעט את המדרד בלבד
אגף, וזה הוא לבנכם.

יש לנו פה שאלת בעניין זו: איזה שאלות בעניין אדריכס? האם
שאונות להעת אן האקליטה אלין, אין' דודען ר' אברהם יעקב
ננא, או בנסיבות הבלתי עליון, לא' האנטרכטן?

שאלת

מדוע ענין הקימה המוקדמת בבורקער -
הוא יסודי כל כך, ואיך זה קשר דוקא
לברסלב?

תשובה

באופן פשוט אפשר להבין את זה לפי הקושי שיש
בדבר, ככל שהענין חשוב יותר - כך הקושי בו
מתגבר יותר.

ואכן ידוע שרביבנו הרבה מדבר מהענין הזה, שהיהודים
יראו שמים - מתחילה את היום מחיצות הלילה, וכਮובן
שלא מחיצות יום... וכך גם כתוב בשולחן ערוך, ובזה
השולחן ערוך מתחילה: 'יתגבר כארוי לעמוד בבורקער
לעבדות בוראו' - להתזרז בכוחות لكم לעבודת ה'.
ושהאדם לא יפנה לכל מיני חישובים, ש - 'אפשר
ליישון עוד חצי שעה, ואז נתפלל יותר טוב' ובדומה
עדי כל מיני חישובים كانوا ואחריהם. ואכן בפועל
רואים, שאצל אנשי שלומינו - אף פעם לא היו כל
החישובים האלה. ואני מדבר על אנשי שלומינו

ניען לשלהוח
שאלות עברו
מדוד זה,
בכל נושא
התקשרות
לצדיקים, חיטן,
תפילה, תורה,
השכפה וכו';
ובע"ה הטעלות
על כל שולחן
של מושיע
הרבר שלט' א'
והתשובות
יתפרנסו על נבי
במה זו.

את
ניען לשלהוח
שאלות נזין
לשלהוח בכתובת
המייל של
המערכת

148tbs@gmail.com
אוangeliditit
הרבר אברהם
יעקב גבאי נ"י

בשאר מישורין. שבשביל זה צריך לדעת - לא רק עצות, אלא לדעת גם את הסודות איך שחו"ל גילו לנו מה משמש את השפע. [-וראה טור נפרד].

במקום נוסף בליקוטי מוהר"ן ריבינו מדבר על עניין קראת שמע, בתורה ל"ו בחלק הראשון, שם הוא מאריך בעניין של ירידת השפע וכו. ועל תורה זו ישנה הלכה בליקוטי הלוכות (הלכות קראיית שמע, הלכה ד), שם רבי נתן כל כך מפרט על העניין של המשכת השפע בעולמ - באיזה זמנים זה נעשה, והוא מבאר שם שכשעובד זמן קראיית שמע - איזה הכל כבר מצוייר, ואז זה כבר כמו להתחסך בדבר שאינו אפשרתו לשנות. אלא שחוויל אומרים (משנה ברכות א, ב) - לא הפסיד, אבל הוא גם לא מרוויח. מה שאין כן כשאדם קם מוקדם וקורא קראיית שמע - כך מבואר מדברי רבי נתן שם - שהוא יושב כביכול עם פמליא של מעלה, וגורם להוריד שפע זהה, וכולם גם מסכימים בזה, כי זה הזמן שאכן יורד השפע, והוא זוכה לגרום לצייר את זה לטובה. אבל אחריו הזמן - זה כבר אחרי הזמן.

וגם מדברי חז"ל בגמרא (ברכות י:) שפרשנים שלא הפסיד' הינו שלא הפסיד הברכות, אפשר לדמייק מהו את גודל החשיבות שייחסו לעניין, שהו "המתקoon'" שאנשי הכנסת הגדולה העמידו לנו - איך אומרים את הקראיית שמע, וכך מעלים אותה למעלה, ושכך מעתרים אותה וסומכים אותה עם אלו הברכות, ברכת יוצר אור, וברכת אהבת עולם - העניין של אהבת התורה וקיים התורה, ושאר ברכות.

ובעניין של זמן קראיית שמע, הראשון או הזמן השני - צריך לדעת שגם הזמן הראשון הוא רק בדיעבד; יהודי צריך לקרוא קראיית שמע לפני זרחת המשמש, שזהו הזמן, וכןו שאומרים - 'עבדין לי חטיבה בדנה ושקעתא' (מתוך פיות האקדמות); זה הזמן שצורך לקרוא קראיית שמע לבתיחה, אז מקבלים על מלכותם שלמים, והוא הזמן המבורך ביותר, שאז

ולא חס ושלום ההיפך - שהאדם משועבד לשינה או לאכילה או לכל מיני גוחיות, ש'כך נוח לי וטוב לי וכו', אלא הכל צריך להיות משועבד לעבודת ה'. וכך היה אצל אנשי שלומינו, ברגע שפתחו את העניינים - מיד התחלו את הימים.

שאלת

מדוע הקפידו אצל אנ"ש על זמן קראיית שמע הראשון, ומה העניין שהקפידו ביותר להתפלל בזמן זה ולקרוא קראיית שמע וברכותיה?

תשובה

אקדים בשאלת פשוטה יותר - לכauraה לפי מה כתוב בתורה, מספיק לנו רק לקרוא את הפסוקים של קראיית שמע, עד 'על לבבך', וזה. אלא, שם מתבוננים במה שתיקנו לנו אנשי הכנסת הגדולה את ברכות קראיית שמע, כמו שסבירו בגמרא, רואים מהו שאנשי הכנסת הגדולה הבינו שכ' הוא רצון ה', שנקרה את כל הקראיית שמע, ונסמיך לוזה את הברכות שלפניה ואחריה. וזה כזה יעיצוב ומהות, שמורה לנו על גודלות קראיית שמע, מה זה קראיית שמע.

וממילא לא מספיק מה שאתה מתyiישב, וחובש את המגבעת והחליפה, ואפילו חוגר את עצמרק עם ה'גארטלי' - וקורא קראיית שמע בלבד; כי חז"ל יצרו את קראיית שמע איך זה רצוי ומתקבל, הם ביקשו שקראית שמע תהיה בצוורה רצואה. וביתר העניין מבואר היטב על פי דברי ריבינו בתורה י"א בחלק הראשון, שדוקא בהזה תלוי כל ההשפעות בעולם, מה שכולם כל כך צעוקים שחסר להם שפע - אם זה בבריאות, אם זה בفرنسا, אם זה בנחת, ואם

הזמן קריית שמע השני - מה יהיה לו בדיעבד?...
והרי בהכרח שיש הזדמנויות כאלו.

וגם עצה טובה; הרי העולם זוקק להרבה רחמי
שמיים, אנחנו וואים - הנסינוותם כל כך הרבה, כל
כך הרבה קשיים בעבודת ה', היצר מנסה ובא עליינו
מכל מנייני כיוני דרך - לטשטש לנו את הבחרות,
להסתית אותנו מהדרך הישרה; אבל ברגע שיש לאדם
את הפירות המדיוקן איך הוא צריך להתנהג באופן
של לכתילה - אז יש לו את הסימעת דשמייה של
לכתילה.

איי, כולם צועקים גיוואלד - הנסינוותם קשים,

כל מניינים מעברים

שהם קשים. והרי

כל אדם רוצה

בגשמיות לחיות

לכתילה - חיים

יותר קלימים, יותר

נוחיים; ואכן

הקדוש ברוך הוא

מנוהג את עולמו

יותר יפה וייתר

יפה, ובגשמיות

- פשוט לכולנו

שצריך להתאמץ

בשביל שהיה

לו נוחות, אבל

כשנוגעים בענייני

רווחיות - מושם

מה זה כאילו

פחות מהמחיבות

שלנו, וחבל [וראה

באריכות בטור

הנפרד].

נקווה שה' יחזק

את כלנו שנוכל

להיות לכתילה,

וכמו שידוע

שהבעל שם טוב

ככה נаг, ורבינו

ככה נаг, ואנשי שלומינו ככה נагו - להתפלל

מועדם. ובודאי שהדברים האלו צריכים חיזוק,

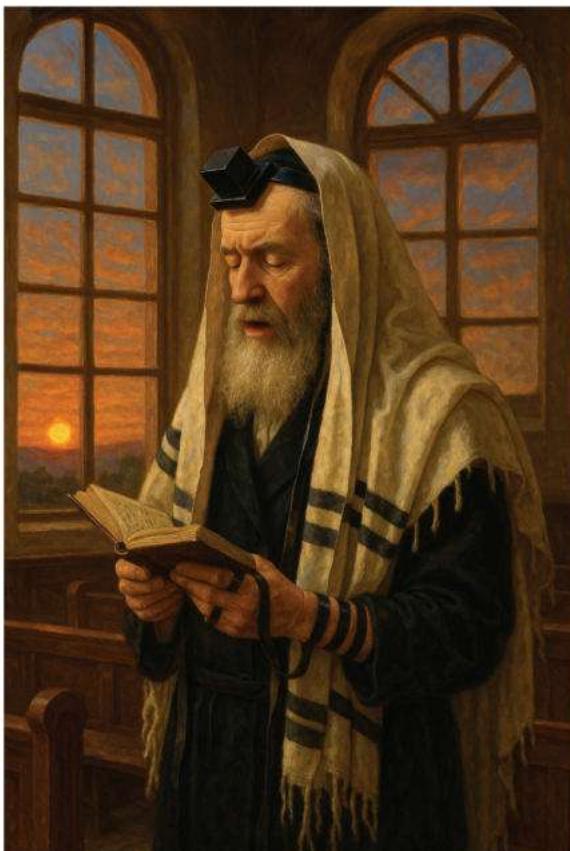
והיצר יש לו בזה כל מני הצדקה שלו לקරר אותנו

בזה, והוא העמלך 'אשר קרך בדרכ', שעל זה יש

לנו את המזווה התמידית - לזכור בכל יום את

מעשה עמלך.

ויה' יעוזנו בכל ההשפעות הטובות.

גם המזווה זו מלולה אותו מראש כל היום, כמו
שחו"ל מחשבים את זה.

והזמן של ה'שלוש שעות' - זה כבר בדיעבד - שעדר
או אתה עוד יכול לקרוא ולהסביר את מה שצורך.
וממילא לכת ולהסתמך עוד יותר ועוד יותר?!...

וחשוב לדעת, שרבינו דבר על זה בפירוש - זמן
קריית שמע הראשון, של המגן אברהם. וממילא מה
צריך יותר ברור מזה? וזה הרי דברים ברורים שייצאו
מפניו! והרי אפילו על דברים ממשתפקים אם רבינו
אמר, או איך שזה מתפרש וכו' - אנשים מוכנים
לעשות כל מיני מאמצים ולהוציאו בסוף, כוחות
ואנרגיה - על סמך

שאלoli רבינו אמר
משהו. ופה רבינו
הרי אמר מפורש
- זמן קריית שמע
הראשון של המגן
 אברהם. וממילא
 איפה נשאר
 שאלות? ומה
 שידיך הטצדקי
 שחושבים כך או
 כך.

ואכן, יש
הздמנויות בחים
שחייבים להסתמך
על זמן קריית
שמע השני,
כמו אם האדם
לא מרגיש טוב
לפעמים, או שהוא
חור מאוחר בלילה
מאייה אירע והוא
נרדם באונס
וכדו - והוא חייב
להזדרז להסביר
לכל הפחות את
הזמן קריית
שמע השני; אבל
לכתילה כשאדם מתכוון את הסדר יום - חייב
שהזה יהיה לפחות עם הזמן קריית שמע הראשון!
איך אפשר אחרת?

והאמת היא - שהאדם, איפה שהוא מעמיד את
עצמיו שם הוא נמצא, ואם הוא ייקח על עצמו את
הזמן קריית שמע הראשון, אז ה' יוזר לו שאכן
יעמוד בזה, ובמקרים של דיעבד - יהיה לו את הזמן
קריית שמע השני. אבל לכתילה יהיה לו את

♦ הקשר בין קריית שמע לברכותיה ♦

لتפילה כראוי. כי הרי בתורה עצמה הרי אין מצוות סמיכות גואלה לתפילה - יש מצוות קריית שמע, ויש מצוות תפילה. אלא שהז"ל אński נבסת הדוליה ראו אף שהקב"ה ברא את העולם, וראו את האנרגיה שמקיימת את העולם, והבינו שזו בצורה כזו - שהמצוות האלו מעטרים בברכות לפני וברכות אחרים, ובצורה של סמכת הגואלה לתפילה. או אז העולם מתוקן, וש לו קיום בצורה מתוקנת בלי חסרונות, בלי מחללים שרוצים לחבל בקיום העולם חס ושלום.

וכשרואים היום כמה רחמי שמים עם ישראל צרייך, כמה רחמי שמים העולם צרייך; וכי יש עוד הסתפקיותם כאלו וכאלו, הרי בדרך כלל האדם - כל אשר לו ייתן بعد نفسه. ובפועל רואים שבגשמיota האדם מסור את نفسه - לדוגמא בענין של הדירה,adel שעל אף שזו מלאוה בהתחייבות ו邏輯יות, האדם מוכן לעשות תהליך זהה שהוא משתעד בזה רוב החיים שלו, רק בשביל זה. ואין לו ספק אפילו בשביל מה הוא צריך לעשות את זה, כי זה ברור לו - הרי איך אפשר אחרת??

וממילא - בעניינים הרוחניים זה בודאי לא פחוות מזה, וכשהז"ל נתנים לנו דרך - איז זה הדבר? צריכים להתחכם ולהחשוף פחותות? בגשמיota גם אפשר להגיד לאדם פחותות? הרי תיכף כשיגידו לו שיטפרק בפחות הוא יתחיל לתרץ - למה וככ' והנה הוא גם יציג את התוכנית איך הוא כן יכול, ושהוא יתאמץ והוא יהיה בסדר וכו'. וממילא ברוחניות על אחת כמה וכמה.

זה ברור גם כן, שכשתתגברם ומשקיעים כוחות ברוחניות, ממילא צרייך פחותות להשיקע כוחות בגשמיota, והכל בא על תיקונו. וזה פירוש - 'מאן דיביב חי הייב מזוני' (תענית ח), שנזוכים בחיי החיים, בהזה שנותן את החיים - איז לבטח הוא נותן גם מזונות, אבל חיללה וחס כשבן אדם רק יכול להתאמץ ולהתגבר ולנסות ולהשתדרל עוד יותר ועוד יותר בענייני הגשמיota שלו, הקדוש ברוך הוא בכivel אומר לו - לך ותשדרל, ותשאר בהשתדרלות שלך, רח'ל; וכפי שאמרם באידיש - 'מיוערט פאר שווארצע' (משחררים את עצם), כך רבינו פעם הגדריר את זה שענניini העולם הזה משחררים את הפנים (עי' חי מוהר"ן תמו), והאדם צרייך להיזהר שחיללה וחס לא יהיה נשקע שם בסופו של דבר, לשכוח את התכליות של החיים שלנו, התכליות של הבראה.

וה' יהא עוזרינו שbezcoth מצוות קריית שמע וברכותיה בזמננו נזכה לכל השפע הטוב. ■

בתורה י"א בליקוטי מוהר"ן, מארך רבינו בעניין של יהודא עלאה ויחודה תחתה, שהם מכונים בפסוקים של 'שמע ישראל' ו'ברוך שם', ושבוזה תלוי כל קיום העולם. ורבינו אמר שם להדייא - שזו דבר השווה לכל נפש, כי כל אחד בבחינה שלו - יכול לגורום לייחודה עלאה ויחודה תחתה על ידי קריית שמע, בפסוקים של שמע ישראל וברוך שם. ובמהשך שם רבינו נכנס לבאר את ענן האור', מה שצרכי כל אחד שיAIR לו או ר' העלה ויחודה תחתה.

וממילא, בש سبيل להגיון לתכליות של השמע ישראל וברוך שם, שזה הייחודה עלאה תחתה, בש سبيل זה צרייך את האור הזה שמאריך לאדם בחושך; ובכך רבינו נתן מסביר גם כן את העניין של הקשר בין קריית שמע לברכותיה, כי בש سبيل קריית שמע - צריכים את האור הזה, שזהו ברכת יוצר המאורות', בש سبيل שנוכל להגיון שהיא נעשה על ידו הייחודה עלאה ויחודה תחתה. והכח הזה הוא כח כל כך פועל בעולם.

ואל יסביר האדם שכאיilo מדברים על מושגים שישיכים לייחידי הדור; כי רבינו אמר שם: 'יכול אחד מיישראל צרייך שיהינה נעשה זאת על ידו; ולא הכוונה שעל האדם להיות מייחידי הדור, אלא - שהענין הזה שייך לכל עם ישראל, וזה שייך לכל אחד בדרגה שלו. ואכן אלו יהידי הדור - יידעו איך לעשות את זה בדרגתם, ואנשים כמוון, פשוטים עם - שידעו לעשות את זה בדרגה שלהם, אבל איך שהוא זה צרייך להיעשות בענין של הייחודה עלאה ויחודה תחתה - שזה כל הבסיס של קיום העולם והורדת השפע, שהקיים שיש לעולם הוא רק על ידי שיש בכל רגע את הייחוד הזה של יהודת העליון והתחתון.

ואכן ממילא אנחנו חיים על חשבון של הצדיק הגדל במעלה - שהוא דואג להחיות אותנו כבר; אבל אף על פי כן אנחנו צריכים להשתדר בזה בחלק ההשתדרות שלנו, גם לנו יהיה חלק בייחודה עלאה וחתתה. וב سبيل להגיון זהה אנחנו צריכים את האור, שזהו היוצר המאורות'.

וכך כל ברכת יוצר אור וברא חושך', כל השבחים הגדולים שיש שם על הש"ת, לא - ל ברוך נعمות יתנו, זמירות יאמרו, ותשבחות ישמיעו וכו' וכו' - בכמה מעטרים את קריית שמע, לפני זה ואחריו זה, ואז יש לקריית שמע את הכח הנכון ואת ההשפעה הנכונה, ואז גם אפשר לסמוק גואלה